

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 155 16 Ἀπριλίου 2005

Περιφέρουμε τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ

Η ἰδιαίτερότητα τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου, μέσα στό σύνολο τῆς ἀπέραντης Δημιουργίας, εἶναι ἕνα ἀπό τά κομβικά θέματα, πού ἀπασχολοῦν καί συνεπαίρνουν τήν Πατερική ἀνθρωπολογία, στό σύνολό της. Οἱ Πατέρες μας, οἱ φορεῖς τοῦ πνεύματος καί κοινωνοί στή σοφία καί στή χάρισμα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀτενίζουν τόν πολύτιμο ὑπαρκτικό πλοῦτο, τό «κατ' εἰκόνα», σέ στάση θαυμασμοῦ καί ἔκστασης. Ἀφήνουν τό «λόγο» τους, τή νοητική τους εὐαισθησία νά βυθιστεῖ στό μυστικό μεταλλεῖο τῆς ἴδιας τους τῆς ψυχῆς, νά προσμετρήσει τό θησαύρισμα τῆς ὑπαρξης καί τήν «ἐντελέχεια», τόν προορισμό, πού ἔταξε ὁ Δημιουργός γιά τό «ἔμπνουν» δημιούργημά του. Παράλληλα, ἐπεκτείνουν τήν ἔρευνά τους καί τό θαυμαστικό τους ἄγγιγμα καί στή γύρω τους φύση. Στήν κοντινή καί προσιτή. Καί στήν ἀπόμακρη καί ἀπροσπέλαστη. Στέκονται, ἐνεοί, μπροστά στήν κοσμική ἁρμονία. Καί περιμαζεύουν τά ψήγματα τῶν ἀποκαλύψεων, πού ἀφήνει νά διαλάμπουν ἡ τελειότητα τοῦ μεγαλειώδους ἔργου τοῦ

Θεοῦ. Ἀνιχνεύουν, μελετοῦν, περιγράφουν, δοξολογοῦν. Σέ ἀτέλειωτο βύθισμα. Καί σέ ἀσταμάτητη ἑκπληξη. Τά πάντα εἶναι δημιουργημένα μέ ἄπειρη σοφία. Τά πάντα εἶναι ἀπόρροια τῆς ἀσύληπτης θεϊκῆς ἀγάπης.

Ἕνας ἀπό τοὺς πολὺ πρῶιμους ἐκκλησιαστικούς μας συγγραφεῖς, ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, συγγραφέας τοῦ τέλους τοῦ δευτέρου καί τῶν ἀρχῶν τοῦ τρίτου αἵωνα, ἀποτυπώνει, μέ τούτη τὴ θαυμαστὴ ἐξαγόρευση, τὴ δυναμικὴ ἐμπειρία του: «Ἐμεῖς εἴμαστε ἐκεῖνοι, πού περιφέρουμε τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ σ' αὐτό τό ἄγαλμα, τόν ἄνθρωπο, πού εἶναι ζωντανό καί κινεῖται. Σύννοικη εἰκόνα, σύμβουλο, ἀχώριστο σύντροφο, ὁμοιότροπο, συμπαθὴ καί ἐλεύθερο ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα πάθη»(*).

Ὁ ἄνθρωπος, αὐτό τό ζωντανό ἄγαλμα, τό ὑπερτέλειο πλάσμα, πού ἔχει τὴ δοτὴ καί χαρισματικὴ εὐχέρεια νὰ κινεῖται καί νὰ σκέπτεται, δέν μεταφέρει ἀπὸ τόπο σέ τόπο τὴν παγερότητα τῆς ἄψυχης ὕλης. Οὔτε ὀριοθετεῖται στὴν ἐνστικτώδη κίνηση, πού ἐξυπηρετεῖ τὴ διατήρηση καί τὴ διαιώνιση τοῦ εἶδους, δίχως καμμιὰ προέκταση στὰ αἰνίγματα τῆς Δημιουργίας, δίχως τὴν ἱκανότητα λογικῆς προσέγγισης καί ἐπεξεργασίας τῆς διαβαθμισμένης ὁμορφιάς καί τοῦ ὑπαρξιακοῦ νοήματος. Τό ἀνθρώπινο πρόσωπο αὐτοδηλώνεται, αὐθόρμητα, καί αὐτοφανερόνεται, ὥς ἡ παρουσία καί ἡ ἐνέργεια τῆς γνήσιας εἰκόνας τοῦ Θεοῦ. Γιατί αὐτὴ τὴν εἰκόνα τὴν ἔχει μέσα του. Εἶναι ὁ πυρήνας καί ἡ οὐσία τῆς ὑπαρξης. Τό καθαυτό «εἶναι». Καί ἡ ἱκανότητα, πού συνδέει ἅμεσα τόν ἄνθρωπο μέ ὁλόκληρη τὴν κτιστὴ δημιουργία καί τόν φέρνει σέ κοινωνία μέ τό ἄκτιστο μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ.

«Μὴν κάνεις τό λάθος νὰ ὑπολογίσεις τό μέγεθος τῶν κτισμάτων, πού βρίσκονται στὸν κόσμον καί νὰ τὰ θεωρήσεις πολυτιμότερα ἀπὸ σένα, ἄνθρωπε»(**).

(*) «Ἡμεῖς ἐσμέν οἱ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ περιφέροντες ἐν τῷ ζῶντι καί κινουμένῳ τούτῳ ἀγάλματι, τῷ ἀνθρώπῳ, σύννοικον εἰκόνα, σύμβουλον, συννόμιλον, συνέστιον, συμπαθεῖ, ὑπερπαθεῖ» (Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως: Προτρεπτικός, IV, Βιβλιοθήκη Ἑλλήνων Πατέρων, τ. 7, σ. 48).

(**) «Μὴ γάρ, τὰ μεγέθη τῶν ἐν αὐτῷ κτισμάτων κατανοῶν, διὰ τοῦτο τιμιώτερα σου ταῦτα εἶναι νόμιζε, ἄνθρωπε...». (Συμῶν τοῦ Νέου Θεολόγου: Θεολογικά τε καί πρακτικά, π', Sources Chritiennes; τ. 51, π. 105).

Ἐπικοινωνιακή ἀπάτη (1)

«Οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ» (Πράξ. ε' 4)

Ἕνα ψέμα, σ' ὅποιαδήποτε περίσταση τοῦ βίου καί ἄν ἐκστομιστεῖ, δηλώνει διαφθορά τῆς ψυχῆς. Εἶναι σύνδρομο ἐκπτώσης καί ἀλλοτρίωσης τῆς προσωπικότητας καί ἀποξένωσής της ἀπό τό κλίμα τῆς ἐντιμότητας καί τῆς ἀξιοπρέπειας.

Ἄν, ὅμως, τό ψέμα ἀποτολμηθεῖ ἀπό ἐκκλησιαστικό λειτουργό καί κατατεθεῖ στήν ἱερή Συνοδική διάσκεψη τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, πού συγκαλεῖται κάτω ἀπό τό φωτισμό τοῦ Παναγίου Πνεύματος, μέ ἀποκλειστική σκοπιμότητα τήν ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ θελήματος καί τήν ἐπίκληση τῆς Θείας βοήθειας, γιά τή θεραπεία ἐπικίνδυνων νεοπλασμάτων, τότε τό ἔγκλημα εἶναι ἀνυπολόγιστο καί οἱ συνέπειές του ἐνεργοῦν βλαπτικά σ' ὁλόκληρο τό σῶμα τῆς ἀγιότατης Ἐκκλησίας μας.

Δέ θά περιοριστῶ σέ γενικευμένη ὑπόμνηση ἡδικοῦ χρέους. Θά δημοσιοποιήσω τόν προβληματισμό μου μέ ἀναφορές σέ γεγονότα. Θά ἀντιμετωπίσω συγκεκριμένες ἐπικοινωνιακές ἀπάτες. Πού, μέ τό ἄπλωμα τοῦ ρυπογόνου νέφους τοῦ ψεύδους στόχευσαν

στήν κάλυψη ὑποπτῶν χειρισμῶν καί τῶν ἀντίστοιχων ἐνοχῶν. Καί θά καταθέσω, σέ κοινή ἐκτίμηση καί κρίση, αὐτόδηλα καί πειστικά ντοκουμέντα.

Στό κοντινό μας παρελθόν, στίς 18 καί 19 Φεβρουαρίου, συνῆλθε, σέ ἑκτατη Διάσκεψη, τό Ἀνώτατο Διοικητικό ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας. Στήν ἡμερήσια διάταξη τῆς Συνέλευσης ἦταν γραμμένο τό ἕνα καί μοναδικό θέμα, πού ἀπασχολοῦσε καί προβλημάτιζε, κείνη τήν ὥρα, στό σύνολό τους, τόν κλῆρο καί τό λαό. Ἡ βαθεῖα κρίση τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης. Ἡ πολυδιάστατη διαφθορά κάποιων ποιμένων, πού βρώμισε τόν ἱερό χῶρο τοῦ Θυσιαστηρίου καί ἐπνίξε τήν εὐαισθησία τοῦ πληρώματος. Καί ἡ ἀνάγκη προσφυγῆς σέ δυναμικές ἀποφάσεις καί σέ ἐπείγοντα μέτρα, γιά τήν πάταξη τῶν ἐκτροπῶν καί γιά τή θεραπεία τοῦ πληγμένου καί καταρρακωμένου κύρους τοῦ Ἱεραρχικοῦ Σώματος.

Ὁ ρόλος τοῦ προέδρου Χριστόδουλου, σ' αὐτή τή Συνοδική συνάντηση, ἀναμενόταν κρυστάλλινος καί ἀποφα-

σιστικός. Μακριά από Ίντριγκες και έπικαλύψεις. Κατάθεση θαρραλέα υπεύθυνης μαρτυρίας. Τολμηρή και «έν συντριβή» έπισήμανση τών λαθών και τών εϋθυνών. Καί πρόταση μέτρων, πού δέν προσπερνούν υποπτα τούς «φίλους» και τούς «ήμέτερους», αλλά θεσμοθετούν κώδικα σφαιρικής διαχείρισης τής κρίσης και ισότιμης αντιμετώπισης όλων τών προδοτών του έπισκοπικού ήθους και τής Έεροκανονικής εϋταξίας.

Αϋτά περίμενε σύσσωμος ό κλῆρος και ό λαός. Όμως, δέν τά συνάντησε και δέν τά χάρηκε. Έ προεδρική διαχείριση τής κρίσης έκ μέρους του Χριστόδουλου δέν έκδιπλώθηκε στις τροχιές τής διαφάνειας, τής έντιμότητας και τής αποτελεσματικότητας. Στο σύνολό της ύπῆρξε σκοτεινή και άστοχνη. Ένσυνείδητη παραβίαση του χρέους τής αλήθειας. Καί καταπάτηση θεμελιακών Κανόνων του Συνοδικού λειτουργήματος. Τέχνασμα έπικοινωνιακής άπάτης.

Ό Έρχιεπίσκοπος, για νά στομώσει τή διογκωμένη αντίδραση τών συνεισκόπων του, για νά διασώσει τόν έαυτό του από τή γενικευμένη κατακραυγή και για νά στείλει μήνυμα καταπραϋντικό στον άνήσυχο λαό, ίχνογράφησε ένα σχεδιάσμα πρωτοβουλιών, πού δέ δρομολογούν άμεση και δυναμική κάθαρση, αλλά μεθοδεύουν τό σταδιακό αποχρωματισμό τών θλιβερών έντυπώσεων και τήν τελική έπικάλυψη τών είδεχθών σκανδάλων. Εϋθύνες, πού βαραίνουν αποκλειστικά τούς δικούς του ώμους, τίς μετακίνησε σε άλλους. Καί ένέργειες, πού, σύμφωνα μέ τήν κείμενη νομοθεσία, είχε τήν ύποχρέωση νά τίς βάλει σε κίνηση, δί-

χως τήν παραμικρή καθυστέρηση, τίς παρουσίασε ως ύποχρεώσεις ή παραλείψεις άλλων παραγόντων τής έκκλησιαστικής ή τής πολιτειακής διοίκησης.

Μέτρησε και έκμεταλλεύτηκε τήν άγνοια ή τήν πλημμελή ένημέρωση τής λαϊκής βάσης. Οι πολλοί δέ γνωρίζουν τίς διατάξεις τών Νόμων. Καί δέν είναι σε θέση νά έλέγξουν τίς πονηρές μεθοδεύσεις τών διαχειριστών τής έξουσίας. Παρακολουθούν από απόσταση. Καί έμπιστεύονται στην ύποτιθέμενη εϋθυκρισία και στην άμφιλεγόμενη εϋσυνειδησία τών φορέων του έκκλησιαστικού άξιώματος. Αϋτή τήν έμπιστοσύνη τήν καταχράστηκε ό Χριστόδουλος, για νά προσπεράσει, μέ τό άκάτιο τής έπικοινωνιακής άπάτης, τόν άφρισμένο πόνο τής άνησυχίας και τής κατακραυγής.

Οι Συνοδικοί Σύεδροι, πού ύποχρεώθηκαν νά ακούσουν τό μακρόσυρτο άρχιεπισκοπικό λόγο, φλομώθηκαν και zalίστηκαν μέσα στους καπνούς τής πολυλογίας του. Καί δέν έπeseήμαναν ή δέ συγκράτησαν τήν ύπουλη προσπάθεια άπεμπλοκής του προέδρου Χριστόδουλου από τίς προσωπικές του εϋθύνες και μετακύλησης μέρους του όγκου τής ένοχής σε άλλους ώμους. Έ Σύνοδος ολοκλήρωσε τή διάσκεπή της. Καί τά συμπεράσματα δόθηκαν στη δημοσιότητα, έπεξεργασμένα από τό άρχιεπισκοπικό έργαστήρι τής έπικοινωνιακής έξαπάτησης. Ό πρώτος και κεντρικός ένοχος, πού έπρεπε νά καθήσει στο σκαμνί και νά αποδώσει λόγο τών έπίμεπτων πράξεών του, αϋτοαναδείχτηκε άμεμπτος χειριστής τής κρίσης, αϋθεντικός έγγυητής τής κάθαρσης. Καί αϋτοπροβλήθηκε στον άνοιχτό, κοινωνικό στόβο,

για άναζήτηση χειροκροτητών και για αναβάθμιση της καταρρακωμένης δημοτικότητάς του.

‘Απομονώνουμε, μέ τουτο μας τό κείμενο και παρουσιάζουμε τό πρώτο άνορθόδοξο, έπικοινωνιακό του τέχνασμα.

Κατά τή μακρόσυρτη όμιλία του πρός τό Σῶμα τής ‘Ιεραρχίας μνημόνευσε, ὡς πρώτη αντίδραση και δυναμική ενέργειά του τή «Συνοδική έξουσιοδοτήσει» (χωρίς, δηλαδή, προηγούμενη Συνοδική έπεξεργασία, αλλά μέ τήν άόριστη έξουσιοδότηση) έντολή του στό γνωστό και μή έξαιρετέο Μητροπολίτη Μπεζενίτη, νά ενεργήσει άνακρίσεις κατά του άρχιμανδρίτη Γιοσάκην.

Συγκεκριμένα, είπε: «Γιά τήν περίπτωση του άρχιμ. Γιοσάκην, άρχικά υπεδείχθη, Συνοδική έξουσιοδοτήσει, στόν Σεβ. ‘Αττικῆς, οίκεϊον του Ποιμενάρχην, νά ενεργήσει κατ’ αυτού τά δέοντα σύμφωνα μέ τόν νόμο περί έκκλ. δικαστηρίων, επειδή μέχρι τής ὥρας εκείνης δέν έκίνει τίς προβλεπόμενες νόμιμες διαδικασίες, παρά τό γεγονός ότι ό θόρυβος είχεν άρχίσει και έταλαιπώρει τήν ‘Εκκλησία, και παρά τίς έμμεσες υποδείξεις. ‘Ο Σεβ. μετά από έντονο διάβημά μας, άπνυθύνθη πρός τόν διεξάγοντα τήν προκαταρκτικήν εξέτασιν ‘Αντ/λέα του Α. Π. κ. Γεώργιον Σανιδά, ζητών νά του γνωστοποιηθού,ν τά στοιχεία τής κατηγορίας. ‘Ο κ. Σανιδάς άπήντησεν ότι ή εξέταση είναι μυστική, δέν είναι δυνατόν νά δοθού,ν στοιχεία σ’ αυτό τό στάδιο, αλλά παρέπεμψε τόν ‘Ιεράρχην στά δημοσιεύματα του Τύπου πρός άντληση στοιχείων. ‘Ακολουθώ,ς μέ άπόφαση τής ΔΙΣ δι-

ετάχθη ό Σεβ. ‘Αττικῆς νά έγείρει κατ’ αυτού πειθαρχική δίωξη, όρίζων άνακριτήν, τόν όποϊον τελικῶς έζήτησε νά όρίσει ή ΔΙΣ επειδή, κατά τόν ίσχυρισμόν του, ούδείς τών κληρικῶν τής ‘Ι. Μητροπόλεως του διέθετε τήν ικανότητα νά άσκήσει τά έργα αυτά. ‘Η ΔΙΣ άπέρριψε τό αίτημα, και υπέδειξε νά αναλάβει ό ίδιος ό Μητροπολίτης τίς άνακρίσεις. ‘Ο ίδιος τότε έθεσεν εις άρχίαν έπ’ άόριστον τόν άρχιμ. Γιοσάκην. Τώρα, καθῆκον του Τοποτηρητου είναι νά όρίσει άμέσως-ένάν μέχρι σήμερα δέν όρισε-άνακριτήν και νά επιταχύνει τίς άνακρίσεις».

‘Η παράγραφος αυτή τής άρχιεπισκοπικής εισήγησης, μέ τήν πρώτη άνάγνωση, επιβάλλεται ὡς τυπική πληροφόρηση, για ενέργειες, πού απέβλεπαν στη δικαστική αντιμετώπιση του άρχιμανδρίτη Γιοσάκην. ‘Η δεύτερη, όμως, προσεκτικότερη, άνάγνωση διεγείρει άλυσίδα ίσχυρῶν προβληματισμών.

Πρώτο Έρώτημα: ‘Ο Μητροπολίτης Παντελεήμων Μπεζενίτης δέν κίνησε, ὅπως ήταν υποχρεωμένος, τή διαδικασία, πού επιβάλλει ό Νόμος «Περί τῶν ‘Εκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων». Γιατί, όμως, δέν τήν κίνησε και ό Χριστόδουλος, πού του δίνει τό αντίστοιχο δικαίωμα ό ίδιος Νόμος 5383/1952, ή, σωστότερα, του επιβάλλει τήν υποχρέωση νά παραπέμψει στην έκκλησιαστική Δικαιοσύνη τόν παραβάτη ρασοφόρο, πού αποτόλμησε παράνομες πράξεις στά διοικητικά όρια τής ‘Αρχιεπισκοπής ‘Αθηνῶν;

‘Ο Μητροπολίτης Μπεζενίτης, προϊστάμενος του Γιοσάκην, βρίσκεται σέ τόσο στενή και έννοχη διαπλοκή μαζί

του, πού δέν τολμάει νά τόν ἀγγίξει καί, πολύ περισσότερο, δέ βρίσκει τό θάρρος νά τόν δικάσει. Ὁ Γιοσάκης-ὅπως ἀποδείχτηκε ἀπό τήν ἔρευνα τοῦ Ἀρείου Πάγου-ἔτρεξε καί, μέ σκοτεινές διασυνδέσεις, ἐξασφάλισε γιά τό Μητροπολίτη Μπεζενίτη τήν ὁμπρέλα τῆς δικαστικῆς εὐνοίας. Ἐπεισε ἡ πειδανάγκασε δικαστές νά ἐκδόσουν ἀποφάσεις ἀσφαλιστικῶν μέτρων, πού ἀπαγόρευαν τή δημοσιοποίηση τῶν εἰδεχθῶν σκανδάλων του. Ἄν, ἀντί γιά εὐχαριστία καί κάλυψη, ὁ Παντελεήμων κινοῦσε τό μηχανισμό τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης σέ βάρος τοῦ Γιοσάκη, θά ἔκανε πράξη ἔσχατης ἀγνωμοσύνης. Καί ὑπῆρχε κίνδυνος νά συναντήσῃ μπροστά του τή σκληρή ἀνταπάντηση τοῦ εὐεργέτη του.

Ὁ Χριστόδουλος, ὅμως; Γιατί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δέν ἄσκησε ὁ ἴδιος τή δίωξη ἐναντίον τοῦ Γιοσάκη; Γιατί δέν ὄρισε ἀνακριτή καί δέν τοῦ ἔδωσε ἐντολή νά διερευνήσῃ σέ πλάτος καί βάθος τίς διασυνδέσεις τοῦ Γιοσάκη καί νά ὑποβάλῃ τό πόρισμά του στό ἀρμόδιο ἐπισκοπικό δικαστήριο;

Τά ἐγκλήματα τοῦ Γιοσάκη δέν πραγματοποιήθηκαν στήν περιοχή τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν; Οἱ διαπλοκές του μέ τούς ἐπίορκους δικαστικούς δέν ἔγιναν στά κεντρικά δικαστικά καταστήματα, τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καί τοῦ Πρωτοδικείου, πού βρίσκονται ὅλα στά γεωγραφικά ὅρια τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας τοῦ Χριστόδουλου; Γιατί, λοιπόν, δέν ἔκανε τό καθῆκον του; Γιατί δέν ἐφάρμοσε τό Νόμο; Γιατί δέν παρέπεμψε σέ δίκη, μέ γρήγορες διαδικασίες, τό Γιοσάκη;

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἀντί νά κινήσῃ,

δίχως τήν παραμικρή καθυστέρηση, τό δικαστικό μηχανισμό, ἔκανε ἀπεγνωσμένο ἀγῶνα νά ἀποφύγῃ τήν προσωπική του ἐμπλοκή στήν ὑπόθεση Γιοσάκη. Ἰσχυρίστηκε καί μάλιστα μέ ἀλλεπάλληλες ἀνακοινώσεις, πού ἀποπροσανατόλισαν τό λαό, πῶς ὁ μόνος ἀρμόδιος νά διατάξῃ τή διενέργεια ἀνακρίσεων εἶναι ὁ οἰκεῖος ποιμενάρχης. Ὁ προϋστάμενος τοῦ σκανδαλοποιοῦ ἱερέα. Δηλαδή ὁ ὑπό βαρύτατες κατηγορίες καί ἐμπερίστατος Παντελεήμων Μπεζενίτης. Καί ἐπιχείρησε νά θεμελιώσῃ τόν ἰσχυρισμό του-ἄκομψα καί παραπλανητικά-στό Νόμο «Περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων». Εἶπε καί διακήρυξε, πῶς ὁ Νόμος αὐτός ἀναθέτει τό δικαίωμα παραπομπῆς μόνο στόν ποιμενάρχη τῆς περιοχῆς, στήν ὁποία ὑπηρετεῖ ὁ παραβάτης κληρικός.

Γιά νά ἐντοπίσουμε τήν πλεκτάνη καί τήν ἀπάτη, πού διέπραξε ὁ Χριστόδουλος, δέ χρειάζομαστε ἀτέλειωτη σειρά δικονομικῶν ἐπιχειρημάτων. Ἀρκεῖ νά δημοσιεύσουμε τή σχετική διάταξη τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων», πού εἶναι σαφέστατη καί πού ἰσχύει ἀκόμα καί σήμερα.

Ἀντιγράφω, λοιπόν, τό ἄρθρο 7:

«Τό Ἐπισκοπικόν Δικαστήριον δικάζει τά ὅπουδῆποτε διαπραχθέντα ἐκκλησιαστικά παραπτώματα τῶν ὑπό τήν ποιμαντορίαν τοῦ Μητροπολίτου κληρικῶν καί μοναχῶν, ἔτι δέ τά ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Μητροπόλεως διαπραχθέντα ἐκκλησιαστικά παραπτώματα παντός ὑπό τήν ποιμαντορίαν οἰουδῆποτε Μητροπολίτου διατελοῦντος κληρικοῦ ἢ μοναχοῦ».

Ὅπως διαπιστώνει ὁ ἀναγνώστης

μας, η διάταξη δέν επιδέχεται παρερμηνείες. Ο πρώτος αρμόδιος να κινήσει ανακριτική διαδικασία κατά κληρικού και να τον παραπέμψει στο Έπισκοπικό Δικαστήριο, είναι ο «οικείος» Μητροπολίτης. Δηλαδή, ο προϊστάμενός του. Άλλά, αρμόδιος είναι και ο οποιοσδήποτε άλλος Μητροπολίτης, αν τό παράπτωμα έχει γίνει στά ὅρια τῆς δικῆς του δικαιοδοσίας. Μέ τό δεδομένο, λοιπόν, ὅτι ἡ πλειονότητα, μᾶλλον δέ τό σύνολο τῶν παραπτωμάτων τοῦ Γιοσάκη ἐκδιπλώθηκε στά ὅρια τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔπρεπε νά δραστηριοποιηθεῖ, δίχως τήν παραμικρή καθυστέρηση καί νά διατάζει ἀνακρίσεις.

Δεύτερο ἐρώτημα: Ὑπάρχει, ἀτυχέστατα καί ἡ προέκταση, στήν ἐπικοινωνιακή ἀπάτη τοῦ κ. Χριστόδουλου.

Γιά νά παραπλανήσει, σέ πρώτη πλάνο, τά μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί, σέ δεύτερο πλάνο, τό πλήρωμα τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἰσχυρίστηκε, πῶς εἶναι ἀνάγκη νά τροποποιηθεῖ ὁ Νόμος «περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων», γιά νά προστεθεῖ διάταξη, πού νά ἀντιμετωπίζει δυναμικά τήν ἐνδεχόμενη ἀρνηση τοῦ οἰκείου Μητροπολίτη νά παραπέμψει σέ δίκη τόν οποιοδήποτε παραβάτη λειτουργό. Νά ἐπιτρέπει, δηλαδή, σέ περίπτωση ἀρνήσῃς του ἡ ἀργοπορίας του, νά παρεμβαίνει ἡ Ἱερά Σύνοδος, νά κάνει ἐκείνη τήν ἐγκληση καί νά ὀρίζει ἐκείνη τόν ἀνακριτή.

Στήν εἰσήγησή του πρός τό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας καί στήν παράγραφο, πού ἐκθέτει τίς ἐνέργειες, πού ἔγιναν ἀπό τή στιγμή, πού ξέσπασε ἡ ἐκκλησιαστική κρίση, ἴσαμε τή μέρα τῆς σύγ-

κλησης τοῦ ἀνώτατου διοικητικοῦ Σώματος, διαβάζουμε:

«...3. Ταυτόχρονα ἡ ΔΙΣ ἔλαβε τήν ἀπόφαση... β) Νά ζητήσῃ τήν ἄμεση τροποποίηση τοῦ ἰσχύοντος νόμου σέ δύο σημεία: Στήν καθιέρωση συντρέχουσας ἀρμοδιότητος καί τῆς ΔΙΣ νά ἐγείρῃ πειθαρχική δίωξη κατά κληρικῶν, ἐφ' ὅσον ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης ὀλιγωρεῖ νά κινήσῃ τήν διαδικασία, καί μετὰ ἀπό γραπτή προειδοποίηση πρό 3 ἡμερῶν. Στήν περίπτωση αὐτή, ἡ ΔΙΣ ὀρίζει ἀνακριτήν, καί τόν σχηματιζόμενο φάκελλο παραπέμpei στό ἀρμόδιο Ἐπισκοπικό Δικαστήριο πρός ἐκδίκαση».

Τό ἐρώτημα, πού ἀναδύεται, μετὰ τήν ἀνάγνωση αὐτῆς τῆς εἰσήγησης τοῦ Χριστόδουλου, εἶναι τοῦτο: Σε τί ἀποβλέπει ὁ εἰσηγητής μέ αὐτή τήν πρότασή του; Ἀφοῦ τήν ἐπιδίωξή του αὐτή τήν καλύπτει ὁ Νόμος 5383/1932, ποιά σκοπιμότητα ἐξυπηρετεῖ τό καινούργιο αἴτημα γιά τροποποίηση τοῦ Νόμου;

Στό ἐρώτημα αὐτό θά μπορούσε νά δώσει κανεῖς δύο ἀπαντήσεις.

Ἡ πρώτη ἀπάντηση: Ὁ Χριστόδουλος, μέ τόν ἰσχυρισμό του, ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα ἡ τροποποίηση τοῦ Νόμου, γιά νά περάσῃ ἡ ἀρμοδιότητα ἐγκλησης, ἀπό τόν οἰκεῖο ποιμενάρχη καί στήν Ἱερά Σύνοδο, προσπάθησε νά δικαιολογήσῃ τή δική του, ὑποπη καί ἀδικαιολόγητη ἀδράνεια. Θέλησε νά διακηρύξῃ πρός ὅλες τίς κατευθύνσεις καί εἰδικά πρός τοὺς αὐστηροὺς, ἐκκλησιαστικούς ἐπικριτές του καί πρός τοὺς παράγοντες τῆς δημοσιογραφίας, πῶς δέ βαρύνεται, προσωπικά, μέ τήν εὐθύνη τῆς καθυστέρησης. Δέν ἀπάγγειλε κατηγορία ἐναντίον τοῦ

Γιοσάκη, όχι γιατί τόν δέσμευε ή σχέση διαπλοκής, πού είχε μαζί του ή γιατί φοβήθηκε τίς τυχόν αποκαλύψεις του διαπλεκόμενου εκκλησιαστικού και δικαστικού παρασκηνίου, αλλά γιατί... δέν του τό επέτρεπε ο Νόμος.

“Αν πραγματικά αυτό υπήρξε τό βαθύτερο κίνητρό του, θά πρέπει νά συμπεράνουμε, πώς ο ισχυρισμός, πού διατύπωσε, δέν ήταν τίποτε άλλο, παρά μέρος τῆς επικοινωνιακῆς ἀπάτης. Τῆς πρόδесῆς του νά παραπλανηθεῖ ἡ κοινή γνώμη καί νά μὴν ἐξεγερθεῖ ἐναντίον τοῦ προσώπου του καί ἐναντίον τῶν σκοτεινῶν σχεδιασμῶν του.

Ἡ δευτέρη ἀπάντηση εἰσάγει ἕνα ἄλλο ἐνδεχόμενο, πού εἶναι ἐξ ἴσου προβληματικό.

Σύμφωνα μέ αὐτό, ὁ Χριστόδουλος χρησιμοποίησε τό ἐπιχείρημα, ὅτι εἶναι ἐπείγουσα ἀνάγκη νά τροποποιηθεῖ ὁ Νόμος «περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων», ἀποκλειστικά καί μόνο γιά νά κερδίσει χρόνο. Νά περάσει τό πρῶτο, καταλυτικό, κύμα τῆς λαϊκῆς ἐξέγερσης. Νά κοπάσει καί ὁ δημοσιογραφικός σάλος. Καί νά παραπεμφθοῦν τὰ ἐκκλησιαστικά σκάνδαλα, μέ διαδοχικὲς κινήσεις, στό σκοτεινὸ βάθος τῶν Συνοδικῶν ἀρχείων. Ἐμπειρος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος στίς μεθοδεύσεις τοῦ παρασκηνίου καί ἀριστοτέχνης στήν τεχνικὴ τῆς επικοινωνιακῆς ἐξαπάτησης, θά κατόρθωνε, ἂν πνιγόταν ἡ λαϊκὴ ἐξέγερση, νά αποχρωματίσει τὴ зоφeрότητa τοῦ κλίματος, νά γλυκάνει τὰ πικραμένα χεῖλη καί νά διατηρήσει τό σάπιο **status quo**, πού στηρίζει τό ἄρoνo του καί τὴν ἐξουσία του.

Βέβαια, αὐτό δέν τό κατάφερε. Ἡ σεισμικὴ δόνηση ἦταν τόσο ἰσχυρή, πού προκάλεσε βαθειὰ ρήγματα στήν

ἐξουσία του καί στήν τακτικὴ του. Ἀποκάλυψε τὴν κενότητα τῶν ἐπιχειρημάτων του. Ἐπесῆμανε τὰ ψέματα, πού οἰκοδομοῦν τὴν ἐπιχειρηματολογία του. Καί ἄρχισε νά μετακινεῖ καί νά ἀχρηστεύει, τό ἕνα μετὰ τό ἄλλο, τὰ στηρίγματα τοῦ ἀλαζονικοῦ ἄρoнου του.

Τρίτο ἐρώτημα: Γιατί ὁ Γιοσάκης ἔγινε ἐργαλεῖο διαπλοκῆς στὰ χέρια τῶν дуό παικτῶν, τοῦ Χριστόδουλου καί τοῦ Παντελεήμονα;

Στό κλίμα τοῦ φόβου καί τῶν σκοτεινῶν ὑπολογισμῶν, ὁ Γιοσάκης, ἀπό ἔνοχος Ἐκκλησιαστικό καί Ποινικό Δικαίу, κατάντησε πιόνι στή διάδесη дуό, ἐξ ἴσου ἐνόχων, παικτῶν στή σκακίερα τῆς διαφθορᾶς. Τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου καί τοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μετακινοῦσε τό πιόνι του πρὸς τό μέρος τοῦ Μπεζενίτη, γιατί δέν ἤθελε νά φορτωθεῖ τίς εὐθύνες τῆς δικαστικῆς διερεύνησης. Καί ἐκεῖνος τό ἐπέστρεφε, μέ τὴν καμουφλαρισμένη δικαιολογία, ὅτι δέν ὑπάρχει στήν περιοχὴ τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς κατάλληλο πρόσωπο, γιά νά ἀναλάβει τό δύσκολο καί υπεύθυνο ρόλο τοῦ ἀνακριτῆ. Στὴ δευτέρη κίνηση, ὁ Χριστόδουλος, μέ τὴν ἐπικουρία τῶν Συνοδικῶν ὑποτακτικῶν του, *«ἀπέρριψε τό αἴτημα καί υπέδειξε νά ἀναλάβει ὁ ἴδιος ὁ Μητροπολίτης τίς ἀνακρίσεις»*. Καί ὁ Παντελεήμων, στριμωγμένος στή γωνιά καί φλωμωμένος ἀπὸ τὰ καπνογόνα τῆς κατακραυγῆς, δέν τόλμησε νά ζαναστείλει τό πιόνι του πρὸς τό μέρος τοῦ Χριστόδουλου, ἀλλά ἔκανε μιὰ διστακτικὴ, ἐλάσσoна κίνηση. *«Ἔθεσεν εἰς ἀρχίαν ἐπ' ἀόριστον τόν ἀρχιμ. Γιο-*

σάκη». Καί τίποτε περισσότερο. Ὡς ἐκεῖ ἔφτασε ἡ συνειδησιακή ἀντίδραση τῶν δυό φίλων καί στενῶν συνεργατῶν στή διαπλοκή καί στήν ἀλληλοκάλυψη, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου καί τοῦ Μητροπολίτη Μπεζενίτη. Καί χρειάστηκε νά ὀριστεῖ τρίτο πρόσωπο, τοποτηρητής στή δύσμοιρη Μητρόπολη Ἀττικῆς, γιά νά πιάσει στό χέρι τό ἀγκάθι τῶν ἀνακρίσεων κατά Γιοσάκη καί νά ἀποτραβηχτοῦν, διακριτικά, στό ἀπυρόβλητο στέγαστρο τῆς σιωπῆς οἱ δυό πάτρωνες καί συνεργάτες τοῦ Γιοσάκη, ὁ Χριστόδουλος καί ὁ Παντελεήμων.

Ὡς αὕτη ἡ στρεβλή καί σκοτεινή μεθόδευση ἐκ μέρους τοῦ προέδρου τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῶν ρομποτοποιημένων Συνοδικῶν Συνέδρων, γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ ρασοφόρου Γιοσάκη, δέ συνιστᾷ διεργασία δυναμική καί σωστική. Στό σύνολό της εἶναι ἐπικοινωνιακή ἀπάτη. Διαφήμιση προγράμματος ἀντιμετώπισης τῆς διαφθορᾶς, πού, στήν πραγματικότητα, εἶναι μιά φούσκα. Διέγερση ἐντυπώσεων, δίχως ἀντίκρουσμα ἀποτελεσματικῆς δραστηριότητας. Καί εἶναι περίεργο, πῶς τόλμησε ὁ Χριστόδουλος νά τήν παρουσιάσει στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας καί νά ἰσχυριστεῖ ὅτι ἀποτελεῖ μέρος τῶν πρῶτων βοηθειῶν, γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς βαρειᾶς κρίσης.

Ἀτυχῶς καί οἱ ὑπόλοιπες «κατεπείγουσες ἐνέργειες»(!), πού ἐγγράφονται στήν Ἀρχιεπισκοπική εἰσήγηση, εἶναι καί αὐτές φουσκές μέ σκέτο ἄερα. Πομπώδεις ἐξαγγελίες, ἐνορχηστρωμένες στό ἀπατηλό παιχνίδι τοῦ Χριστόδουλου. Πού ἔχει διαπιστωμένο στόχο τήν προβολή τοῦ προσώπου του. Ἡ-ὅπως στήν προκείμενη περίπτωσιν-τόν ἐξορκισμό τῆς μομφῆς ἥ τῆς χλεύης. Ἄν διαβάσει κανεῖς, μέ προσοχή, τή μακροσκελέστατη εἰσήγηση του, πού τήν ἀπάγγειλε ἐπιδεικτικά γιά νά γεμίσει τό συνοδικό χρόνο, θά διαπιστώσει, πῶς τά μέτρα, πού παρουσίασε ὡς τετελεσμένες πρωτοβουλίες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δέν ἀποτελοῦν σχεδιασμούς εὐσυνείδητης καί δραστηκῆς ἀντιμετώπισης τῶν σκανδάλων καί τῶν σκανδαλοποιῶν. Εἶναι, ὅπως λέχθηκε ἀπό εἰδήμονες, κομπογιαννίτικα γιατροσόφια, πού δέν καταπολεμοῦν καί δέν ἐξοντώνουν τό μικρόβιο τῆς διαφθορᾶς. Εἶναι ἀσπιρίνες σέ ἕνα ὄργανισμό, πού σφαδάζει ἀπό τόν πυρετό καί κινδυνεύει νά πέσει στό ρόγχο τοῦ θανάτου.

Κάποια ἀπό αὐτά τά γιατροσόφια θά σᾶς τά παρουσιάσουμε στή συνέχεια τῆς ἀρθρογραφίας μας. Καί θά μπορέσετε νά τά ἀξιολογήσετε καί μόνοι σας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

«Παρεισέδυσαν γάρ τινες ἄνθρωποι, οἱ πάλαι προγεγραμμένοι εἰς τοῦτο τό κρῖμα, ἀσεβεῖς, τήν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν χάριν μετατιθέντες εἰς ἀσέλγειαν καί τόν μόνον δεσπότην καί Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ἀρνούμενοι» (Ἰούδα 4).

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

Καθαρογραμμένο αντίγραφο ιδιόχειρου άφορισμοῦ Μητροπολίτου Κορίνθου Παντελεήμονα.

Το 1995 ὁ Μητροπολίτης Κορίνθου Παντελεήμονας συμπλήρωσε τριάντα χρόνια ὡς Μητροπολίτης τῆς ἀποστολικῆς αὐτῆς ἐπαρχίας. Θα περίμενε κανεῖς, μέ τήν εὐκαιρία ἐκείνη νά εὐχαριστήσῃ τοὺς συνεργάτες του καί νά εὐλογῇ τό ποιμνίό του καί νά δώσῃ πνευματικές συμβουλές σέ κείνους, πού θά συνέχιζαν τό ἔργο του. Ἀντί, ὅμως, εὐλογιῶν, ὁ κ. Παντελεήμονας ἐξαπέλυσε βαρύτατο ἀφορισμό ἐναντίον τῶν συνεργατῶν του, πού θά τολμοῦσαν νά κρίνουν τίς ἐνέργειές του καί νά δώσουν πληροφορίες γιά ὅσα εἶδαν καί ἄκουσαν μέσα στό μέγαρο τῆς Μητρόπολῆς του.

Τό κείμενο τοῦ ἀφορισμοῦ εἶναι ιδιόγραφο, ἀλλ' ἐπειδή ὁ γραφικός χαρακτήρας τοῦ κ. Παντελεήμονα εἶναι ιδιότυπος καί δυσανάγνωστος, το μεταφέρουμε ἐδῶ, ἀπλῶς καθαρογραμμένο.

«Διά πάντα ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορίνθου, ἔξωθεν ἢ ἔσω ἐργαζόμενον ἢ συνημμένον ὑπηρεσιακῶς ἢ φιλικῶς πρὸς αὐτήν Κληρικόν ἢ Λαϊκόν, ἀλλά ἐπιβουλευόμενον τό ἔργον καί τήν εἰρήνην αὐτῆς δι' ἔργων, λόγων, ἐνεργειῶν, ἀρχομανίας, συκοφαντικῶν, διαστροφικῶν, κακεντρεχῶν, σατανικῶν πληροφορήσεων, τῇδε κακεῖσε, διατηροῦντα παρανόμως ἔγγραφα καί ἀντίγραφα δι' ἐαυτόν καί δι' ἐκβιαστικούς καί ἰδίους ἀνομολογήτους σκοπούς, μετερχόμενον ἀνεντίμους καί ἀπαραδέκτους καί κατακριτέους τρόπους, καί ἀμέσους ἢ ἐμμέσους ἀπειλάς, ἢ διαδίδοντα καί δεχόμενον ἀνώνυμα λιβελλογραφήματα καθ' οἴουδῆποτε, καθὼς καί συμπεριφερόμενον ὑποκριτικῶς, παραπλανητικῶς, ὑπόυλως, ἐκβιαστικῶς, ἢ κατασκοπεύοντα τά πάντα, τῆς κατασκοπείας αὐτοῦ ἐκτεινομένης μέχρι καί τῶν ἐφημερίων καί τῶν οἰκιῶν αὐτῶν, κατὰ τάς ὑποδείξεις τοῦ πατρός αὐτοῦ καί διδασκάλου ἀρχηγοῦ τοῦ ψεύδους Σατανά, Διαβόλου, Βεελζεβούλ καί Ἑωσφόρου, καί τοῦ διαβολικοῦ πνεύματος τῆς νοσηρᾶς περιέργειας καί διά πάντα ἔξωθεν καί ἔσω ἀντιστρατευόμενον τήν Ἐκκλησίαν καί τόν ἐπίσκοπον αὐτῆς

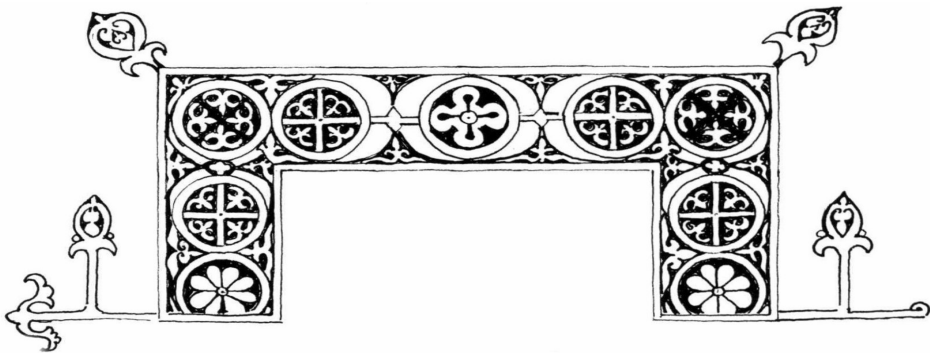
ΑΠΟΛΥΟΜΕΝ

τόν παρόντα Φρικτόν Ἀρχιερατικόν Ἀφορισμόν, ἄλλοις λόγοις Ἀνάθεμα, δι' αὐτῶν τούτων τῶν Ἀρχιερατικῶν χειλέων ἡμῶν ἐκφω-
νούμενον, σαφῇ καί ἐνεργόν διά πάντα ἔνοχον τῶν ἀνωτέρω προδια-
γραφέντων καί Δυνητικόν διά πάντα ὅστις ἤθελεν ἐμπέσει εἰς διάπρα-
ξιν τῶν, ἐπαναλαμβάνομεν, προδιαληφθεισῶν ἀπιστιῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ
εἰς ἣν διετάχθησαν καί προδιαγραφεισῶν παραβάσεων, ὥστε Οὗτος ἢ
Οὗτοι νά ὦσιν ΑΦΟΡΙΣΜΕΝΟΙ καί ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ παρά τῆς Ἀγίας
καί Ὁμοουσίου καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος τοῦ ἐνός Θεοῦ ἡμῶν καί κατη-
ραμένοι καί ἀσυγχώρητοι καί μετά θάνατον Ἄλυωτοι καί ἐν τῷ νῦν
Αἰῶνι καί ἐν τῷ Μέλλοντι καί τυμπανισαῖοι καί Ἀφοριστικῶς καί Ἀναθε-
ματικῶς ὑπόδικοι καί ἡ μερίς αὐτῶν μετά τοῦ Προδότου Ἰούδα τοῦ
Ἰσκαριώτου καί τῶν σταυρωσάντων τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Ὁ
τοιούτος δέ ἢ οἱ τοιοῦτοι ἀφωρισμένοι εἴτε ἐνεργῶς εἴτε δυνητικῶς ὡς
καί αἱ οἰκογένειαι αὐτῶν καί τά τέκνα αὐτῶν, ἔστωσαν στένοντες ἐπὶ
τῆς γῆς καί τρέμοντες ὡς ὁ πρωτοφονεὺς Κάιν καί γενέσθωσαν
λελεπρωμένοι μέ τήν λέπραν τοῦ Γιεζή, ἀλλά ἀθεράπευτον καί
ἀλγεινῶς θανατηφόρον. Ἐτι ἔστωσαν ἐκτός πάσης Χάριτος, Εὐλογίας
καί Εὐδοκίας Θεοῦ, παραδεδομένοι τῇ ἐπηρείᾳ τοῦ Μισοχρίστου,
Μισανθρώπου, Μισοκάλου καί Παγκακίστου Διαβόλου τοῦ διά τήν Γέ-
ενναν τοῦ πυρός προοριζομένου. Τέλος ἐχέτωσαν παρεκτός βαθείας,
εἰλικρινοῦς, ἀποδεικνυομένης καί καθωμολογημένης Μετανοίας καί
Ἐξομολογήσεως, καί προσωπικῶς ἐξαιτήσεως παρ' ἡμῶν ὑπ' αὐτῶν
συγγνώμης, ἐχέτωσαν, λέγομεν, ΠΑΝΤΑ τά ἐν ἀγανακτήσει ψυχῆς
Ἀρχιερατικῶς τε καί τελετουργικῶς ΕΚΦΩΝΗΘΕΝΤΑ ἐν τῇ ὥρᾳ καί
ἡμέρᾳ ταύτῃ, τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον, πάντες σχεδόν πολυμερῶς
καί πολυτρόπως εὐηργετήθησαν παρά τῆς Ἐλαχιστότητος ἡμῶν. Σύν
τοῖς ἀνωτέρω δέ εἶψαν ὑπό τās Ἀράς τῶν Ἀγιωτάτων Πατέρων,
πασῶν τῶν Οἰκουμενικῶν τῆς Ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας, Πανσέπτων,
Συνόδων.

Ἐγράφη τῇ 14-3-1995

Ἐξεφωνήθη τῇ 31-3-1995

+Ο Κορίνθου Παντελεήμων

Τάφοι Κεκονιαμένοι.

Αυτές τις μέρες ἡ Ἐκκλησία μας περναῖ ὥρες ὁδύνης, λόγω ἀποκαλύψεως πολλῶν σκανδάλων στό χώρο Της, πού ἔμεναν ἐπὶ χρόνια σκεπασμένα. Πολλοὶ κληρικοὶ καὶ «παπούλῃδες» ὑποδεικνύουν στό λαό τοῦ Θεοῦ, ὡς ὕψιστο χρέος του, νά μὴν ἀκούει, νά μὴ βλέπει καὶ πρό παντός νά σιωπᾷ, διότι, διὰ τῆς δημοσιοποιήσεως, λένε, τῶν σκανδάλων, σκανδαλίζεται ὁ κόσμος. Γιά ποιόν, ὅμως, σκανδαλισμό μιλάμε; Οἱ σκανδαλοποιοί, ὅσοι καὶ ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι, δέν δροῦν μόνοι τους. Ἔχουν συνεργούς. Δημιουργοῦν δίκτυα διαφθορᾶς συνειδήσεων σέ ὅλο τόν κοινωνικό ἴστό. Ὅλο δέ αὐτό τό πλῆθος ἐνόχων καὶ συνενόχων, πού ἐμπλέκονται σέ ἐκκλησιαστικά σκάνδαλα, πολύ δύσκολα μποροῦν πιά νά νιώσουν τήν Ἐκκλησία ὡς σωστική κιβωτό. Κατά τήν ἀνθρώπινη προοπτική, εἶναι ψυχές, πού χάνονται ὀριστικά. Καί εἶναι πολλοί. Δέν εἶναι, λοιπόν, βλασφημία κατά τῆς Ἐκκλησίας ἂν κάποιοι ἄνομοι τήν χρησιμοποιοῦν σάν κρησφύγετο καὶ ἀφετηρία ἐκμαυλισμοῦ τῆς κοινωνίας, μέ τήν ἀνοχή καὶ τήν κάλυψη πολλῶν ἀφελῶν «καλῶν» Χριστιανῶν; Ὁ Κύριος θέτει ξεκά-

θαρά τό ἐρώτημα: «Μὴ σπήλαιον ληστῶν ὁ οἶκος μου;» (Ἱερεμ. ζ' 11)!

Ἄν ὁ λαός σκανδαλίζεται, ὅταν πληροφορεῖται γιά τὰ ἐκκλησιαστικά σκάνδαλα, σημαίνει ὅτι ὑπάρχει ἔλλειμμα σωστῆς ποιμαντικῆς καθοδηγήσεώς του. Πρέπει κάποτε οἱ ποιμένες νά διαφωτίσουν τό λαό. Ἡ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία, μέ τήν ἄρρητη δόξα καὶ αἴγλη, τό ὄραμα αὐτό καί ἡ ἀπαντοχὴ κάθε πιστοῦ, εἶναι στόν οὐρανό, ὄχι στή γῆ. Ἐδῶ εἶναι ἡ στρατευόμενη Ἐκκλησία, ὁ προθάλαμος Ἐκείνης. Προτύπωση καὶ πρόγευση ἐσωτερικῆ τῶν ἁφαιτων ἀγαθῶν Της. Οἱ ἅγιοι Πατέρες χρησιμοποιοῦν δύο εἰκόνες, μεταξύ ἄλλων, γιά τή στρατευόμενη Ἐκκλησία. Τίς εἰκόνες τοῦ νοσοκομείου καὶ τῆς «παρεμβολῆς», στρατοπέδου, δηλαδή, ἐν καιρῷ πολέμου. Καί στίς δύο δέν ὑπάρχει τίποτα τό εἰδυλλιακό καὶ γαλήνιο. Ὑπάρχει πόνος καὶ ἀγῶνας καὶ διακύβευση ζωῆς ἢ θανάτου. Ὑπάρχει χρέος ἀναπαλλοτρίωτο καὶ ἀνάγκη ἀδήριτη γιά ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, συνυπεύθυνα γιά τήν κοινὴ σωτηρία, νά συμπορευθοῦν στή σταυρική πορεία Της στόν κόσμο. Ὑπάρχει, βέβαια, ἡ ἐλπίδα τῆς λυτρώσεως, τήν ὁποία ἔχει ἐγγυηθεῖ

ὁ Κύριος: «*Λογίζομαι ὅτι οὐκ ἄξια τά παθήματα τοῦ νῦν αἰῶνος πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς*» (Ρωμ. ν' 18). Δόξα, ὅμως, πού ἀναμένει μόνο τοὺς «ὑπομείναντας εἰς τέλος».

Ὁ στρουθοκαμηλισμός ποτέ δέν ὑπῆρξε διδαχὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελεῖ ἑτεροδιδασκαλία ὅσων, συνειδητά ἢ ἄσυνειδητά, νοιάζονται πάνω ἀπ' ὅλα γιὰ τὸ ἱματζ τους, μήπως τσαλακωθεῖ ἡ εἰκόνα τους καὶ δολώσει ἡ γυαλισμένη πρόσοψη τοῦ ἔργου τους. Μήπως διχοῦν ἄνομα συμφέροντά τους, ἢ στερηθοῦν δυνατότητες νὰ ἀσκημονοῦν ἀνεξέλεγκτοι. Ὅλοι αὐτοὶ γίνονται διαπρύσιοι κήρυκες τῆς συγκαλύψεως, παρερμηνεῖς εὐαγγελικῶν καὶ πατερικῶν λόγων καὶ διαστρεβλωτές ἀπόψεων ἁγιασμένων μορφῶν. Καὶ εἶναι φυσικό. «*Πᾶς ὁ φαῦλα πράσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ*» (Ἰωαν. γ' 20). Σέ πολλά Της σημεῖα ἡ Γραφὴ θεωρεῖ ἀναπόφευκτη τὴ δημοσιότητα. «*Οὐδὲν συγκεκαλυμένον ἐστὶν ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται, καὶ κρυπτόν ὃ οὐ γνωσθήσεται*» λέγει τὸ Εὐαγγέλιο (Λουκ. ιβ' 2). Καὶ ὁ Παῦλος: «*Ἐκάστου τὸ ἔργον φανερόν γενήσεται*» (Α' Κορ. γ' 13). Ἰδιαίτερα, ὅσοι παραβαίνουν τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, κάποτε θά ἀποκαλυφθοῦν. Αὐτὸ ἐπιβάλλει ἡ ἡθικὴ νομοτέλεια. Στὶς Παροιμίες (ί' 9) διαβάζουμε: «*Ὁ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ (τοῦ Θεοῦ), γνωσθήσεται*». Καὶ τὸ ἐρμηνεύει ὁ Χρυσόστομος: «*Οὐ γάρ ἔστιν λαθεῖν τὸν κακοῦργον (δέν εἶναι δυνατόν νὰ κρυφτεῖ ὁ κακοῦργος)*».

Ποίος, σέ τελευταία ἀνάλυση, ἀποκαλύπτει τὰ σκάνδαλα; Ὑπάρχουν περιπτώσεις ὅπου ἡ Γραφὴ παραπέμπει εὐθέως στό Θεό γιὰ τὴν ἡθικὴ αὐτουργία τῶν ἀποκαλύψεων. Στό βιβλίο τοῦ Ἰωβ (ιβ' 22) διαβάζουμε: «*Ἀνακαλύπτων βαθεά*

ἐκ σκοτόους, ἐξήγαγε δέ εἰς φῶς σκιάν θανάτου». Καὶ ἐρμηνεύει ὁ παλαιός ἐρμηνευτής Ὀλυμπιόδωρος: «Ὁ Θεός εἶναι «ὁ καὶ τὰ πᾶσιν ἄδηλα φανεροποιῶν, καὶ τὰ συνεσκιασμένα ἐξάγων εἰς τούμφανές (φανερῶν) τὰ σκοτεινὰ ἔργα τοῦ θανάτου βαρεῖς ἁμαρτίες, πού δέν τίς ξέρει κανεῖς». Στόν Ψαλμό δέ μδ' ὁ Θεός ἀπειλεῖ εὐθέως τὸν ἐπίμονο καταφρονητὴ καὶ διαστροφέα τοῦ νόμου Του: «*Ἐλέγξω σε καὶ παραστήσω κατὰ πρόσωπόν σου τὰς ἁμαρτίας σου*». Δηλαδή, κατὰ τὸν Π. Ν. Τρεμπέλα, ὁ Θεός λέγει: «*Θά ἀποσπάσω ἀπὸ σέ τὸ προσωπεῖον τῆς ψευδευλαβείας, μέ τὸ ὁποῖον σκεπάζεσαι. Θά σέ θεατρίσω. Θά σέ παρουσιάσω ὁποῖος πράγματι εἶσαι. Καὶ θά ἐμφανίσω εἰς τὰ ὄμματα ὅλου τοῦ κόσμου τὴν ἀποτροπιαστικὴν ἀσχημίαν σου (τὰ αἴσχη σου)*» («Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη», Ὁ Σωτήρ, τομ. Ι', σελ. 205).

Εἶναι βασικό Χριστιανικό δόγμα πίστεως ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν Του. Μπορεῖ νὰ μακροδυμεῖ μέ τρόπο ἀκατανόητο σέ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ὅμως ὅλα τὰ βλέπει καί, ὅταν θελήσει, ἐπεμβαίνει. Ἰδίως τὸ βλέμμα Του εἶναι στραμμένο πρὸς τοὺς ποιμένες καὶ τοὺς ἄρχοντες τοῦ λαοῦ. Σέ καιροὺς μεγάλης ἀποστασίας τοῦ παλαιοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Θεός γιὰ νὰ αἰτιολογήσει τὴν ἐπικείμενη τότε σωφρονιστικὴ ἐπέμβασή Του, πού ὀδήγησε στὴν βαβυλωνία αἰχμαλωσία τῶν Ἑβραίων, ἔδειξε στόν προφήτη Του Ἰεζεκιὴλ πολλές σκοτεινές πράξεις τῶν ποιμένων τους, μεταξύ δέ αὐτῶν καὶ τὸ ἐξῆς: «*Ἐώρακας,.... ἃ οἱ πρεσβύτεροι οἴκου Ἰσραὴλ ποιοῦσιν, ἕκαστος αὐτῶν ἐν τῷ κοιτῶνι τῷ κρυπτῷ αὐτῶν (κρυφὰ στὴ κρεββατοκάμαρά τους)*». Καὶ ἐπισημαίνει τὸ γεγονός ὅτι αὐτὴ ἡ ἡθικὴ κατὰπτωση τοὺς ὀδηγεῖ ἀναγκαστικά σέ δογματικὴ ἐκτροπή: «*Διότι εἶπον· οὐκ ὁρᾷ ὁ Κύριος,*

ἐγκαταλέλοιπε Κύριος τὴν γῆν (δὲν βλέπει ὁ Θεός, ἔχει ἐγκαταλείψει τὴ γῆ)» (η' 12).

Ἰσως, ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅτι περιμένει τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ λαὸς καὶ ἰδίως ὁ κλῆρος, νὰ ἀντιδράσει. Γράφει ἕνας νεώτερος Ρώσος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἅγιος Τύχων τοῦ Ζαντόνσκ (+1783) ἀπευθυνόμενος πρὸς Ἐπισκόπους καὶ Πρεσβυτέρους: «Ὅταν μερικοὶ παρανομοῦν, ὅποιοι κι ἂν εἶναι αὐτοί, καὶ τὸ γνωρίζεις καλά, νὰ μὴ σιωπᾷς. Νὰ ἐλέγχῃς παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν παρανομία τους μὲ τὸ λόγο σου, γιὰ νὰ μὴν ὁμοιάσῃς μὲ μουγγὸ σκυλί, πού δὲν γαυγίζει τὴν ὥρα πού οἱ κλέφτες μπαίνουν μέσα στό σπίτι καὶ ἀρπάζουν ἢ τὴν ὥρα πού οἱ λύκοι πέφτουν στό κοπάδι καὶ τὸ κατασπαράζουν... Ἀπόφευγε νὰ κολακεύῃς ἢ νὰ ἀπαλύνῃς τὰ ἐλαττώματα τῶν ὑψηλὰ εὐρισκομένων καὶ τῶν πλουσίων, πού ζοῦν μὲ χλιδὴ καὶ ὑπερηφάνεια... Μὴ δειλιάζῃς νὰ ἐλέγχῃς κάθε κακὸ ἀπ' εὐθείας, νὰ ὁμολογῇς τὴν ἀλήθεια παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ νὰ κηρύττῃς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου εἶσαι ἀπεσταλμένος...» («Πορεία πρὸς τὸν Οὐρανόν», Ἰ.

Μ. Παρακλήτου, 1979, σελ. 128-129). Ἀποτελεῖ θλιβερό φαινόμενο ἀλλοτριώσεως τοῦ κλήρου, ὅταν ἱερεῖς κατὰ τὰ ἄλλα εὐσεβεῖς, στηρίζουν ἀνοικτὰ καὶ μὲ ὑπογραφές διεφθαρμένους καὶ κραγμένους προΐσταμένους τους...

Σὲ μία ἀπὸ τίς πολὺκροτες δίκες, πού ἔγιναν τὰ τελευταῖα χρόνια, μὲ μηνυτὴ διαπλεκόμενο Ἀρχιμανδρίτη κατὰ ἀνδρώπων τοῦ Τύπου, ζήτησε ὁ εἰσαγγελέας ἀπὸ κατηγορούμενο τὴ γνώμη του, ἂν θὰ ἦταν καλύτερο, τὰ σκάνδαλα στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας νὰ μὴ δημοσιοποιοῦνται, ἀλλὰ νὰ καλύπτονται, γιὰ νὰ μὴ σπιλώνεται ἡ εἰκόνα Της. Ὁ κατηγορούμενος στὴν ἀπάντησή του συνέδεσε τὸ ζήτημα αὐτὸ μὲ τὸν ἀποτροπισμὸ τοῦ Κυρίου γιὰ τοὺς «τάφους τοὺς κεκοινωνημένους», πού ἀπ' ἔξω μὲν φαίνονται ὡραῖοι, μέσα, ὅμως, εἶναι γεμάτοι ἀπὸ νεκρά ὅστὰ καὶ κάθε ἀκαθαρσία. Ὁ λειτουργὸς τῆς Θέμιδος συμφώνησε ἀπόλυτα. Ἡ Ἐκκλησία, συμπέρανε, δὲν μπορεῖ, ὄντως, νὰ νοηθεῖ ὡς κτίσμα ὁμορφο μὲ ἄψοχη ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση, κάλυπτρο, ὅμως, διεργασιῶν φθορᾶς καὶ θανάτου...

Ε. Χ. Οικονομάκος

Παπα-Γιάννη

Οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας(!!) ἀποκαλύπτουν τὰ σκάνδαλα.

Οἱ ταγοί, ὅμως, τῆς Ἐκκλησίας γεννοῦν τὰ σκάνδαλα. Καὶ ἐμεῖς, οἱ ἀπλοὶ λειτουργοί, σηκώνουμε τὸ τσουβάλι τῆς αἰσχύνῃς.

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

«Τίς κοινωνία φωτί πρός σκότος;»

Δέν αποτελεί διαμαρτυρία προσωπικής πικρίας του Παύλου προς τους Χριστιανούς της Κορίνθου:

Καταδικάζονται απόπειρες συμβιβασμών προς καταστάσεις απαράδεκτες-κρινόμενοι από τη συνείδηση της Εκκλησίας και αὐτο-διοριζόμενοι κριτές, ὅλοι, σ' ἓνα τρύπιο καλάθι, πού σταλάζει διαφθορά... δέν γίνεται!

Αὐτή εἶναι ἡ «ἀκοινωνησία», ὅχι ἡ ἐπινοηθεῖσα ἐσχάτως γιά λόγους ἀνομολόγητης ὑποκρισίας.

Εἶναι ἐκκλησιαστικά «καταδικαστέα»

ἡ ἐπιδιωκόμενη κάλυψη, ἀπό σκοτεινὴ ἀτμόσφαιρα «ἐσκοτισμένων συνειδήσεων», ἀνόμων συμφερόντων καί οἱ ἀπόπειρες ἀνόδου «ἀλλαχόθεν» καί κατὰ τήν νύκτα-τό σκοτάδι ἐξυψηρετεῖ-στήν αὐλή τῶν προβάτων.

Ο περιφέρων τό σκότος περιφέρει τόν διάβολο... φωτοχυσίες, λιβανωτός καί... βροχούλα ροδοπέταλα δέν ἀπομακρύνουν οὔτε τό διάβολο οὔτε τήν κρυφίως ἀκολουθοῦσα αἵρεση!

Αν ἡ συνείδηση τοῦ κοινωνοῦντος πρὸς τό σκότος, ξυπνήσει, θά καταλάβει ὅτι:

«μετ' ὀλίγον τά φῶτα σβεσθήσονται

οἱ δέ "πιστοί" ἀπελεύσονται ἕκαστος εἰς τά ἴδια
καί ὁ μόνος αὐτός ἐν σκότει καταλειφθήσεται»(*).

Δέν τρομάζει λοιπόν αὐτή ἡ ἀναμενόμενη ἀποτυχία κοινωνίας φωτός πρὸς τό σκότος;

Γιά ποιό λόγο ἀποκρύπτονται τά «ἀπαράδεκτα»

μέ τό ὑποκριτικό πρόσχημα τοῦ μή σκανδαλισμοῦ τῶν πιστῶν;

«Νά κλείνουν τά μάτια τους
νά κλείνουν τ' αὐτιά τους»;

Ὅχι βέβαια!

Οἱ ἀνεχόμενοι «τό σκότος, μισοῦν τό φῶς»,

οἱ ἀνεχόμενοι τήν διαφθορά, εἶναι ἐπίσης διεφθαρμένοι.

Μία ὑποπτη διαδρομή στό χῶρο τοῦ γκριζοῦ

ἀνάμεσα «σκότους καί φωτός»

ἀποτελεῖ ἐπιλογή πολλῶν τελευταῖα: «διψυχία καί δισταγμός,

γιά ὅσα γνωρίζουν καί ἀποσιωποῦν» γιά ὅσα... τό χειρότερο..., ὑποκρίνονται ὅτι ἀπορρίπτουν, ἀλλά ἐξακολουθοῦν νά φιλοξενοῦν

καί νά συνυπάρχουν μαζί τους.

Τό θράσος τους ὅτι ὁ λόγος τους εἶναι

χρυσοστομικός καί ἡ πονηρή ἀτολμία τους

μίμηση τῆς τόλμης ἐνός Ἀμβροσίου, προκαλεῖ φρίκη!

(*) Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος.

Ἡ ἄτυπη Εἰσαγγελία.

Περίεργη, ἄτυπη, εἰσαγγελικὴ ὑπηρεσία ἐγκαταστάθηκε στό Μέγαρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Μὲ πρόταση τοῦ εὐφάνταστου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστόδουλου, ὁρίστηκε τριμελὴς Ἐπιτροπὴ Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, μὲ ἀποστολὴ νὰ δέχεται καταγγελίες ἐναντίον ἐπίορκων Ἐπισκόπων καὶ Πρεσβυτέρων, γιὰ νὰ τίς προωθεῖ (δῆθεν) στὰ θεσμικά ὄργανα, πού ἔχουν τὴν ἀρμοδιότητα νὰ διερευνήσουν τίς ὑποθέσεις καὶ νὰ ἐπιβάλουν κυρώσεις.

Ἀλλά, ἀφοῦ ὑπάρχουν τὰ νομοθετημένα ὄργανα, ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὰ Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια, γιατί πρέπει οἱ καταγγελίες νὰ ὑποβάλλονται σέ ἓνα ἄτυπο ὄργανο; Τί θὰ κάνουν οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς; Νὰ διατάξουν προκαταρκτικὴ ἐξέταση, δέν ἔχουν δικαίωμα. Νὰ ἐλέγξουν τὴν ἀξιοπιστία τοῦ ἀνθρώπου, πού καταγγέλλει, δέν ἔχουν τὸν τρόπο. Ἡ μόνη ἀρμοδιότητα, πού τοὺς ἀπομένει, εἶναι νὰ πιάσουν στό χέρι τοὺς τό χαρτί τῆς καταγγελίας καὶ νὰ τὸ ψάξουν, γιὰ νὰ δοῦν τί; Ἄν εἶναι καλογραμμένο ἢ ἄν...

Ὅμως, δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά, πού ὁρίστηκε τέτοια Ἐπιτροπὴ. Καὶ παλιότερα, ὅταν στοὺς διαδρόμους τῆς δημοσιογραφίας ξεχύθηκαν οἱ βρωμιές τῶν ἀρχιερατικῶν σκανδάλων καὶ ἐπνιξαν τὴν ὁσφρηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, ὁ Χριστόδουλος ὅρισε τέτοια, ἀκριβῶς, Ἐπιτροπὴ καὶ μάλιστα μὲ τὴ συμμετοχὴ καὶ λαϊκῶν μελῶν. Καὶ αὕτη οὔτε κἂν συγκροτήθηκε σέ σῶμα. Δέ συνεδρίασε οὔτε μιά φορά. Καὶ δέν ἀσχολήθηκε οὔτε μὲ μιά περίπτωση. Ἐμεινε στὰ χαρτιά. Νεκρὸ ἀποκύημα, νεκρῆς ἠθικῆς εὐαισθησίας. Ἀπλὸ διαφημιστικὸ σπὸτ, λαθεμένης καὶ ἀρρωστημένης ἐπικοινωνιακῆς πολιτικῆς τοῦ ἐραστῆ τῶν τηλεοπτικῶν παραθύρων Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου.

«Τὰ ἐν οἴκῳ».

Εἶναι περιττὸ καὶ ἀνώφελο νὰ καμώνεται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ὅτι δέν γνωρίζει τὰ «κουσούρια» καὶ τίς ἄλλες, πολλαπλές, ἀδυναμίες τῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς

Ἑλλάδος. Ἕνας τέτοιος ἰσχυρισμὸς προδίδει ἢ ὑποκρισία ἢ ἀνικανότητα διαχείρισης τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος.

Στὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διακινοῦνται μόνο 80 ἄνθρωποι. Ἕνας πολὺ περιορισμένος ἀριθμὸς προσώπων, πού βρίσκονται σέ συμπορεία καὶ σέ συναναστροφὴ ἀπὸ τὰ νεανικά, τὰ φοιτητικά τοὺς χρόνια, ἴσαμε τὰ βαθειὰ γεράματα. Γνωρίζονται πολὺ καλά. Καὶ ἔχουν κωδικοποιήσει καὶ ἀρχειοθετήσκει ὅλα τὰ προσόντα τοὺς καὶ ὅλες τίς ἀδυναμίες τοὺς. Δέν τοὺς χρειάζονται καταγγελίες, γιὰ νὰ ἀφυπνιστοῦν καὶ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴ «φιλοχρηματία» ἢ τὴ «φιληδονία» τῶν ἐπίορκων συναδέλφων τοὺς. Τό ὅτι δέν τό κάνουν, χωρὶς καταγγελίες, γιὰ νὰ καθαρῖσει ὁ τόπος καὶ νὰ πάψει νὰ διασύρεται τό ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα καὶ ἡ Ἐκκλησία, εἶναι πειστήριο, πὼς ἡ πληγὴ τῆς διαφθορᾶς εἶναι βαθειὰ καὶ τό Ἱεραρχικὸ Σῶμα δέ διαθέτει ἀντισώματα. Εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀποδιοργανωμένο καὶ ἀνίσχυρο νὰ πραγματοποιήσκει τὴν «αὐτοκάθαρση» καὶ τὴν ἀνανέωση.

Συνέπεια αὐτοῦ τοῦ ἐνδοῖεραρχικοῦ ἐκφυλιστικοῦ συνδρόμου, εἶναι ὅτι τό κίνημα γιὰ «κάθαρση» στὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰδικὰ στό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας, ὁργανώθηκε καὶ δυνάμωσε στὰ ἀνοιχτά παράθυρα τῶν τηλεοπτικῶν καναλιῶν. Ἐκεῖ ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς διαμαρτυρίας. Ἐκεῖ διατρανώνεται ὁ λαϊκὸς πόθος γιὰ μιά Ἱεραρχία ἐντροχιασμένη στό πνεῦμα καὶ στό ἦθος τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ

Διεύθυνση

190 11 Αὑλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο